

Monahia Siluana Vlad

Cunoaște-L pe Domnul Cel Viu, pe viu!

Tipărită cu binecuvântarea

Înaltpreasfințitului

TEOFAN

Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

DOXOLOGIA

Iași, 2011

CUPRINS

Căutări duhovnicești.....	5
Războiri duhovnicești.....	49
Alte frământări	93
Nedumeriri și căutări	102
Înălțări și poticniri pe calea credinței.....	129
Suferințe, necazuri, întristări, încercări	184
Despre copii, părinți și durerile lor	202
Sexualitate, castitate, păcate.....	237

Cuvânt către cei ce răsfoiesc această carte

*Transformă cititorule, orice vorbire despre Dumnezeu
în grăire cu El și lărgeste-ți inima primind în cor, cu
rugăciune, toate durerile și bucuriile mărturisite aici.*

*Cu recunoștință și rugăciune,
Monabia Siluana Vlad*

CĂUTĂRI DUHOVNICEȘTI

De ce socotim virtutea ca fiind prostie, iar păcatul fiind virtute? De ce această întoarcere pe dos a lucrurilor, a esenței omenesti, de a săvârși virtutea? De ce are plăcerea aceasta putere constrângătoare în fața căreia sufletul omenesc se pleacă, devenind rob? De ce merită omenirea asemenea răsturnare de valori? Dacă Adam ar fi putut să își pună una dintre aceste întrebări, probabil că nu ar mai fi căzut în păcat, de aceea putem spune noi că suntem cei mai în măsură de a nu păcătui, atâta timp cât ceea ce facem e păcat. Acest iad viitor este și pe pământ prin păcat, prin lipsirea sufletului de Dumnezeu. De fapt, omul este un zero în tot ceea ce se întâmplă, prin săvârșirea păcatului. Avem tot ce ne trebuie pentru a crede, conștiința, Scriptura, chemarea lui Dumnezeu, dar tot această păcătoasă chemare a păcatului pare mai interesantă.

În legătură cu acei care pun la încercare virginitatea sau fecioria, mi se pare absurd să spui că non-valoarea poate avea, pe orice față ai întoarce-o, vreo valoare. Pentru simplul fapt că la baza fecioriei stă înălțimea spirituală, nu are rost să ne coborâm în plăcere. Citisem o controversă a cuiva care își arăta indignarea față de rugăciunile în care s-ar fi atacat identitatea umană, prin „am greșit mai rău decât dobitocul”. Aici este baza gândirii Sfinților Părinți, care realizau coborârea omului prin păcat în urma dobitocului,

spiritual vorbind, căci asta este baza chinurilor iadului, rațiune care nu s-a supus conștiinței și care a făcut faptele sub fire, pe care animalele nu le fac.

*Cu dragoste,
Gabriel*

Mulțumesc, Gabriel!

Domnul să intre în urechile noastre, ale celor care citim mesajul tău și să lucreze cu mila Lui la duminirea noastră!

Cu recunoștință,
M. Siluana

Fie că privesc oameni râzând cu gura până la urechi, fie că privesc oameni cu nasul în piuneze, fie că mă uit la oameni sub clopote de sticlă, fie că privesc oameni, tot ce văd e singurătate!

Cumplit!

Cumplit, am zis la prima mână, da!

M-am întrebat: e singurătatea opțională?!

Am zărit apoi quartete!

E viața duetul în care devenim vioara-ntâi, alegându-Te? Exclde asta singurătatea?

Ne ascute Crucea simțurile?

Singurătatea e prezență!

O văd în mama și mă cutremur! N-o găesc în tata!

În mine o maschez prin recompense.

Auzi urletul străzii? Tot ce mișcă țipă! Absolut tot!

Fiecare om! Aglomerațiile par septicemice!

- Dragoste, care-i treaba cu singurătatea ce strigă parcă și din semafoare? E ușa durerii? Ușa care Te-a lăsat fără nas? Bine, dar în cazul ăsta care-i mersul cu

mama și cu tata: părinții mei? Ea este Tu! El nu știi cine este! Ușa ei îmi arde inima, mă topește! Ușa lui? La ușa lui încă nu am acces! Zi-mi despre ușa ei! Și despre ușa lui! Te rog! Mulțumesc!

Marius

Ușa ei și ușa lui nu sunt ușa ta!
Ușa ta, acum, e ușa pocăinței!
Și poeții tânjesc după Acel Cineva și acel Undeva
cătore
care se deschide ea!
Curaj!

Cu dragoste,
M. Siluana

Măicuță, am găsit ceva ce cred că ar fi folositor pentru vizitatorii site-ului. Și anume, de ce are succes binecuvântarea, rugăciunea pentru vrăjmași și celelalte lucruri care se fac la Seminarul „Să ne vindecăm iertând” și de ce ele au efecte reale în viața noastră.

„Pe Dumnezeu Îl ai sădit, „inoculat”, latent, în structura ta spirituală. Tu ești altoi cu un Om-Dumnezeu, absolut superior credinței tale pământești. Prin acestea și tu ești fiu al lui Dumnezeu (...). Ne-a dat și nouă puterea să fim fiii lui Dumnezeu. Dacă cineva e conștient și trăiește această evidență interioară și pe celălalt plan al existenței, unuia ca aceluia nici un rău nu i se mai poate întâmpla. Nici omorâți nu pot fi, pentru că printr-înșii prezența divină e forța care face deșartă orice zvârcolire a răului asupra lor.” Pr. Arsenie Boca

*Cu mult drag,
Irina*

Andreea mea iubită,

Mai întâi, când pleci de acasă să te închini și să-L rogi pe Domnul să te păzească de tot răul. Apoi, să nu-i judeci pe copii, să-i privești ca pe niște copii care au căzut cu mânuțele în foc! Dacă vei privi așa, nu cred că vei simți vreo atracție să faci asta. Va fi greu, pentru că influențele colegilor sunt puternice și copiii nu au curajul să fie altfel. Dar Măicuța Domnului te va ajuta, dacă o vei ruga. Și pe îngerașul tău păzitor să-l rogi.

Cel mai mare ajutor pe care îl poți da tu colegelor și colegilor tăi este rugăciunea. Să te rogi pentru ei și acasă, puțin, pentru fiecare în parte, și la școală, scurt, ori de câte ori face cineva ceva rău. Să ceri iertare în gând pentru ei!

Apoi, să-L rogi pe Domnul să te facă veselă și iubitoare, să-i ajuți pe cei din jur și să ierți repede pe toată lumea. Asta te va ajuta mult să ai prieteni.

Apoi, să faci un sport, sau să dansezi, ca să te „împrietenești” cu trupul tău și să ai siguranță în mișcări și gesturi!

E o artă viața omului și Dumnezeu Se implică în toate ale noastre. Tu, dacă te spovedești, te împărtășești și te rogi, te vei bucura de prezența și ajutorul lui Dumnezeu în tot ce vei face! Și când te vei juca va fi cu tine, și când vei învăța, și când vei discuta cu prietenele, și când vei râde, și când vei plânge!

Curaj, copil iubit, și-ți mulțumesc mult, mult pentru mesaj. Sunt sigură că mulți se bucură să citească așa mesaje de la cineva care în curând va avea 12 ani!

Cu drag mult, mult,
M. Siluana

*Voiam să vă întreb de unde începe responsabilitatea?
Din gând sau din fapt?*

*Adică... încep să devin responsabilă întâi gândind,
analizând situația, încerc să văd partea mea de res-
ponsabilitate... și apoi fac ceva?*

Sau invers?

*Deși mie mi se pare că întâi învăț să fiu respon-
sabilă în gând, apoi probabil nu va mai fi cine știe ce
efort mare, va fi un efort, dar nu imens, să mă controlez.
Eu de abia, abia încep să... fiu onestă în gând... Și de
asta mi se pare mie că responsabilitatea, onestitatea
încep întâi din înăuntru, apoi iei atitudini și... se vede
și afară!*

Vă iub, cum pot!

Lav

Draga mea copilă,

Da, orice schimbare începe înăuntru. Ce e în afară
nu e decât manifestarea celor nevăzute din noi sau as-
cunderea lor!

Responsabilitatea începe cu acceptarea gândului că
nimeni nu ne datorează nimic, că suntem responsabili
sută la sută pentru tot ce gândim, simțim și facem!
Așteptările iraționale de la ceilalți sunt temeiul lipsei
de responsabilitate!

E interesant și profund ce spui. Dacă alungăm gân-
durile, devenim responsabili cu ce simțim. Simt frică?
Pot alege să o trăiesc fără să acuz, să lovesc sau să
pretind ceva de la cineva! Simt furie? Pot să trăiesc asta,
concentrându-mă pe nevoile mele și căutând cum să
mi le împlinesc, fără să pretind de la ceilalți să țină
cont de ele! Are sens ce spun?

Te îmbrățișez cu drag și-ți mulțumesc pentru iubirea ta care e mare și prețioasă pentru mine!

M. Siluana

Cum putem ști dacă-L avem sau nu pe Dubul Sfânt în noi?

Ely

Dragă Ely,

Să citim cu atenție scrierile Sfântului Siluan și vom afla folos! Unul dintre semne, cel mai evident, spune Sfântul, este iubirea de vrăjmași!

Curaj, om drag,

M. Siluana

Auziți, să priceapă fata!

Când v-am scris mesajul ăla că „o iubire prin rugă/ din rugă”, ați zis că asta e iubirea după care suspinăm!

O iubire prin rugă... mă gândesc eu că iubirea se manifestă prin rugăciune! Și, apoi, am gândit că din rugă poate lua naștere sau crește din rugăciune... mai mult m-am axat pe distanță, adică iubirea între două persoane la distanță: prin rugăciune se manifestă și... de la distanță poți oferi o rugăciune pentru cel de lângă tine!

Dar cum adică ASTA e iubirea după care suspinăm? Eu tot citeam „tânjim”!:)

E iubirea în care, nu cumva, nu te mai simți nici singur?

Sau e un nivel de iubire... „avansat”?

E prea adânc ce mi-ați zis! Hmm...

Sau rugăciunea face ca să se mențină echilibrul în orice fel de relație în care două persoane se iubesc? Și nu mă refer neapărat fată-băiat, ci orice relație de prietenie, unde e iubire, evident!

Sau iubirea face ca să nu se ajungă undeva pățimaș? Arsh, nu ajung adânc! Nu, nu ajung deloc adânc.

Sau ziceți că iubirea ASTA e iubirea în care Îl includem pe Doamne-Doamne?

Ab, păi dacă e rugăciune, evident că apare și Dumnezeu! Pfff, Lavinia!

Vai! Luminați-mă!

Ce are această Iubire de care ziceți că după ea suspinăm?

Să fi reușit eu să intuiesc nițel din ea, să o simt nițel? :) Hmm...

Da' eu, atunci când am scris mesajul, visam, Maică! Eram în plină visare, pe culmile visării! Și gândeam ce era cel mai și... frumos! Pfoai, în ce puf mă vedeam atunci!

N-aveți idee!

Iub!

Lav

Copilul meu iubit,

Până când va trebui Măicuța să te alimenteze cu înțelesuri „mestecate” de ea? Tu nu vezi că tot ce mă întrebi e în tine deja? Vezi, nu ai curajul să-mi împărtășești preaplinul tău și te ascunzi într-o nesiguranță ca să ai, de la mine, confirmarea, nu? O fi și ăsta un refuz al responsabilității? Poate doar frică? Frica aceea a copilului care trebuie să ia mereu zece și nu știe care sunt criteriile de notare ale profesorului, mereu imprevizibil, nu?

Hai, Omuleț, sus! Dumnezeu e cu noi și în noi și tu, și mulți, mulți prieteni ai noștri de pe site, sunteți dovezi vii și emoționante ale lucrării Lui în noi! De multe ori plâng de recunoștință că Domnul mă primește martor al acestei minunate lucrări! Nu uita, copil iubit, în tine sunt toată frumusețea și tot binele după care tânjești și ele nu așteaptă decât să fie trezite la viață de Dumnezeul Cel Viu și să se dăruiască celor din jur ca ceva cu totul și cu totul personal și original. Fiecare suntem unici. Nu, nu imităm pe nimeni când suntem în rugăciune, ci numai când suntem în păcat. Păcatul născut din frică ne face să fim ca „toată lumea”, să fim „în rând cu lumea”, ca să nu fim marginalizați și respinși. Atunci ne îmbrăcăm, vorbim, gândim, ne hrănim „ca toată lumea” și murim la fel!

Da, omule drag, rugăciunea sfințește *omul în întregime* și toate ale lui devin divino-umane! Iar dorul inimii noastre este să fim *ca Dumnezeu*, adică să fim *dumnezei după har*. Acum înțelegi tu de ce te rog mereu să binecuvintezi?

Binecuvântarea lui Dumnezeu în tot locul și în toată vremea e cea mai curată rugăciune, și când facem asta patimile noastre slăbesc și mor! Asta este asceza creștină: o formă concretă, vie de binecuvântare a lui Dumnezeu în cele mai concrete și mărunte gesturi ale vieții, pentru a face loc lui Dumnezeu în noi! Când devenim vase ale Duhului Sfânt, suntem tot noi, dar la cea mai deplină și fericită dimensiune a lui *a fi*. Și atunci îți poți băga creionul în gură și să rozi puțin din el, pentru că nu-ți vine un răspuns la mate, dar va fi altfel! Sub trecătoarea frică de examen, vei simți pâlparea limpede și statornică a luminii sensului vieții tale pe acest pământ!

Atunci, vei dori să iei examenele pentru că așa vei avea o pregătire care te va ajuta să dai slavă lui Dumnezeu și să slujești pe aproapele tău. Atunci, vei aștepta să te întâlnești cu profesorul tău la examen, ca să-i împărtășești din „aventurile” tale cu disciplina lui iubită! Atunci, orice gest către ceilalți va fi un gest de dragoste și nu de apărare sau atac... Utopii? Eu știu că tu știi că nu sunt utopii! Ne trebuie doar răbdare, și onestitate, și hărnicie!

Te îmbrățișez cu drag și bucurie,

M. Siluana

Iubită Măicuță, îmi fac auzit mesajul după luni multe de observare de la distanță. Recunosc, în ziua când am descoperit acest dialog, am făcut o încercare să văd dacă funcționează. Am pus cea mai banală întrebare, iar când mi-ați răspuns m-am rușinat, pentru că nici măcar nu v-am salutat. Sunt mai puțin decât începătoare la calculator și am fost uluită să văd că-mi și răspundeți. Îmi cer iertare pentru stângăciile de atunci... Am o vârstă... 50 plus, sau 60 minus, mai degrabă, iar căutările mele găsesc un punct de sprijin în discuțiile ce le purtați cu tinerii. M-am declarat mereu creștină, provin din familie de creștini ortodocși, dar știți cum era după tot bombardamentul cu idei ateiste. Bunul Dumnezeu exista, undeva, într-un colțișor, Îl căutam doar la necaz și pentru că știam că așa trebuie. Foarte rar îmi adunam gândurile pentru a mă apropia de Dumnezeu. Nu caut scuze, știu că trebuia să mă preocupe și atunci. Îmi pare nespus de rău că am lăsat să treacă anii în care căutam Sfânta Biserică doar de Paști și de Crăciun, iar de spovedit-o dată pe an (dacă...)

Doamne, cât am pierdut! Evident, nu aveam foarte multe surse de informare, dar în biserică sau la un preot puteam găsi cărți, nu numai de rugăciuni. După descătușare, îmi pun întrebări și caut răspunsuri. Savurez orice articol sau dezbatere pe tema credinței, îl caut pe Dumnezeu prin rugăciune, prin post, mă preocupă Biserica, dar ceva parcă nu e cum ar trebui. Nu reușesc apropierea atât cât aș dori, simt parcă un ecran transparent, greu de pătruns. Să fie oare noianul de probleme – nu neapărat grele –, dar multe, care-mi bulversează trăirile? Și tot căutând am dat peste „everystudent.ro”. Nu știu ce proveniență are, nu știu ce urmărește, nu cumva e un prilej de sminteală? Vă mulțumesc și în numele celor de vârsta mea. Avem și noi nevoie de tot ce le oferiți copiilor pentru că mulți dintre ei sunt mai apropiați de Dumnezeu decât ne permitem să credem. Mă bucur pentru ei. Sănătate deplină să vă dea Dumnezeu.

Mulțumesc din inimă!

Ana

Ana mea iubită,

Te îmbrățișez și mă bucur mult că mi-ai scris. Acum, pentru a îndepărta acel ecran despre care vorbești, cred că de mare folos ți-ar fi să faci sau să facem împreună Seminarul *Să ne vindecăm iertând*. E, acolo, o lucrare a lui Dumnezeu care ne ajută mult!

Nu știu nimic despre acel „everystudent.ro”, îmi pare rău.

Te aștept cu drag și recunoștință,
M. Siluana

Stimată doamnă,

Am citit și eu mesajul dumneavoastră și despre everystudent.ro am auzit acum prima oară, și am făcut niște cercetări pe internet și am găsit niște informații pe care le sintetizez așa:

*- site-ul aparține unei organizații misionare creștine interconfesionale, numită *Campus Crusade for Christ International*;*

- scopul acesteia este evanghelizarea și formarea de misionari în peste 190 de țări ale lumii;

*- a fost creată în 1951, în USA, de către o persoană numită *Bill Bright* care a decedat în 2003.*

Ca o opinie personală, aș zice că e vorba de ceva ce nu aparține Ortodoxiei și cred că asta spune multe. Dacă vă interesează să citiți lucruri care aparțin Ortodoxiei, sunt multe site-uri și vă recomand (dacă nu cumva deja îl știți) un site interesant care conține și o rubrică numită „legături”, care vă prezintă o pagină cu alte adrese de site-uri ortodoxe. E, în același timp, și o interesantă lectură a ceea ce înseamnă alte culte religioase creștine. E vorba de www.odaia.go.ro

Doamne ajută!

Gabriel Mtl

Măicuță,

După ce am conștientizat, am acceptat și binecuvântat „jugul” pe care-l duceam și am renunțat să mai acuz, să critic sau să-i judec pe cei din jurul meu pentru ceea ce mi se întâmpla mie, după ce mi-am dat seama că nu mai am supărări, neiertări, îi privesc pe toți cu bunăvoință și am învățat să nu mă mai las pradă abuzului emoțional, o nouă sete m-a cuprins...

Să merg mai departe...

Calea e lungă și frumoasă. Dumnezeu S-a îndurat de mine, atunci când am înțeles, acceptat și binecuvântat să mă lase pe ea.

Eu știu acum că Dumnezeu e cu mine, îmi vorbește și mai are multe să mă învețe. Dar, de multe ori, eu nu-L las.

Pentru că mă trezesc prizoniera minții, care nu tace și nu-mi dă, astfel, posibilitatea să-mi ascult Sinele, acolo unde este o fărâmă de Dumnezeu care încearcă să-mi șoptească cine sunt eu cu adevărat, după ce dau la o parte masca pe care am purtat-o atâția ani.

Și aș vrea să mă abandonez, să am răbdare, dar ceva din interiorul meu mă arde să merg eu în întâmpinare, cumva, nu să stau să aștept.

Simt tot mai mult că am nevoie de întâlnirea cu niște oameni care să-mi transmită mesaje divine care, altfel, nu au cum să ajungă la mine. Și aș vrea să știu unde să-i găsesc, să-mi astâmpăr setea de autocunoaștere... Am atâta nevoie acum să știu cine sunt eu cu adevărat, ce așteaptă Dumnezeu de la mine?

Această sete mă împinge să caut... Și este o sete așa de puternică, că toate celelalte probleme care, până mai ieri, mă consumau, mă enervau, devin minuscule, neînsemnate. Totul e mult mai ușor în jur, pot trece peste toate cu mai multă ușurință, dar de setea asta nu pot, nu știu cum să scap...

Și, dacă-mi permiți, îți voi povesti ce am pățit la sfârșitul acesta de săptămână. Am găsit un work-shop organizat la Bran, de un francez care locuiește în India - Pune, de zece ani, și care organizează acum în toată lumea seminarii care urmăresc conștientizarea a ceea

în cuvântul Domnului, „puțini sunt aleși”! Cum așa, se întreabă *mintea răzvrătită* a omului? De ce nu mă alege și pe mine? De ce a mai pus setea asta în mine, dacă mă refuză? De ce mi-a dat să gust din dulceața harului, dacă acum mor de sete în deșertul dorului neîmplinit?

Iată cum, așa cum și tu spui atât de profund, mintea noastră ne ține prizonierii unui mod de a fi centrat pe nerăbdare! Acum vreau! Așa vreau! Nu ascult șoapta lui Dumnezeu pentru că în mine cineva urlă: Acum! Și cu cât am pornit cu mai multă hotărâre pe Cale, cu atât urlatul e mai puternic. Acesta este glasul ispititorului, copila mea! Dacă vei fi puțin atentă la istoria credinței noastre, îl vei auzi cum se insinuează de două mii de ani încoace, încercând să răstoarne orice început bun! De fapt, e același glas de la începutul istoriei omenești! E glasul care insinuează că Dumnezeu nu e chiar așa de bun, că poruncilor Lui le lipsește ceva, că, iată, ce profunzi suntem noi și ce lucruri mărunte și nesemnificative ne cere El! Auzi, noi însetăm de Absolut și El ne cere să ne iubim aproapele care e, pur și simplu, un ratat și un rău! Sau: asta trebuie să fie o deformare a Adevărului, făcută de suflete rău voitoare! Da, da, asta e Biserica și oamenii ei care vor să țină poporul în întuneric! Trebuie să ne salvăm! Să facem ceva! Să reformăm Biserica sau să ne centrăm pe noi înșine și pe setea noastră de Dumnezeu!

Sau, când suntem mai cuminți, să mergem la acele *seminarii care urmăresc conștientizarea a ceea ce suntem, pe parcursul a trei zile!* Că doar n-o să stau să putrezesc de vie într-o viață casnică în care trebuie să-mi binecuvintez soțul imatur emoțional și să spăl vase

când pot, în trei zile, să ajung să gust tăcerea minții și să aflu cine sunt și cum sunt!

Iartă-mă, Mihaela, fac asta în numele iubirii și prețuirii pe care le am pentru tine și pentru că știi că ești destul de matură duhovnicește ca să înțelegi ce spun. De altfel, „fuga” ta de la *work-shopul* de autocunoașterea e dovada vie a acestei creșteri. Așa că, Om iubit de Domnul și de mine, alege să fii aleasă de Domnul și Stăpânul vieții noastre, alegând calea smereniei, a ascultării, a iertării și răbdării, a traversării deșertului lăuntric cu ochii ațintiți la Domnul, atât de prezent în poruncile Lui, uitând de noi și de fascinația de sine!

Acum, pentru că ai trăit destule minuni de când ai ales să binecuvintezi și să fii „cuminte”, ispitele vor fi mai mari și, mai ales, de-a dreapta! Vei fi tot mai provocată să alegi metode mai „rapide” și mai „spirituale” de luminare!

Dar tu să știi și să nu uiți că rugăciunea, în Biserică, e singura cale sigură spre scopul vieții noastre: îndumnezeirea! Să acceptăm, cu smerenie și cuminenție, că suntem mici și netrebniți, dar să nu uităm că suntem iubiți și slujiți de Însuși Dumnezeu făcut Om ca noi să ne facem dumnezei ca El și în El! Să învățăm să avem răbdare pe Cale, așteptând venirea Domnului în acest vas de lut care suntem, cum și când voiește El! Noi să facem partea noastră! Tu știi deja că nu mică este bucuria de a fi cu El în tot locul și în toată clipa!

Nu în tine se află răspunsul la întrebarea „cine ești”, ci în El! Pe El să-L ascuți! Să faci, cum te învață Măicuța Lui, tot ce-ți va cere și nu vei fi dezamăgită!

Cu dragoste și recunoștință pentru încredere și ascultare,

M. Siluana

pentru că iubește! Da! Adevărata fericire nu este doar să mă simt iubit, ci să iubesc, să simt cum iese din inima mea, din inima ființei mele iubirea pentru Dumnezeu și pentru aproapele meu. Recunoștința și mulțumirea cresc în mine, primind: sufletul meu se închină până la pământ pentru asta. Bucuria, în schimb, crește dăruind: sufletul meu saltă până la cer, dăruind!

Doamne, am greșit mult. Nu lăsa păcatele mele să fie piedică în calea iubirii Tale!

Din nou, sentimentul că păcatele se susțin, că sunt interdependente. Metanoia nu îmi pare posibilă câtă vreme mintea, rațiunea rece nu este transfigurată de Hristos. Când spun: vino, Doamne, sau facă-se voia Ta, Îl las pe El să fie întru mine. Lupta este mai ușoară și mândria inutilă, de vreme ce meritele nu sunt ale mele. Iar rezultatele? Infinit mai bune. Doamne, când se va uni voia mea cu voia Ta? Când mă înveți să zic: facă-se voia Ta, Tu nu dorești să desființezi voia mea, nu? Tu vrei doar să ne unim voința, a mea cu a Ta, către Tatăl, nu? Asta este dorul Tău nemărginit, de a ne cuprinde în îmbrățișarea Părintelui, nu-i așa? De aceea ai venit între noi, nu-i așa? De aceea Ți-ai întins brațele pe Cruce, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, nu-i așa? Iar când ne-ai lăsat pe Mângâietorul, ai știut că fără El ne-am fi rătăcit, nu-i așa?

Minunat ești, Doamne!

C.

Da, Copil iubit, asta dorește Domnul, să ne unim voia noastră cu a Sa! Dacă voia să ne desființeze voia noastră, I-ar fi fost atât de ușor! Dar Dumnezeu nu vrea decât să fim ca El, să devenim dumnezei! Și asta

se face numai și numai dacă și noi voim asta! Aici e greu pentru omul care vrea să devină Dumnezeu fără Dumnezeu!

Te îmbrățișez cu drag mult și recunoștință pentru dragoste,

M. Siluana

Un pasaj superb despre iertare, din Steinhardt:

Treptele iertării:

Greșităilor noștri le iertăm greu. Sau, dacă iertăm nu uităm. (Și iertarea fără uitare e ca și cum n-ar fi, bătătură fără câine, gură fără dinți). Ne iertăm și mai greu pe noi înșine (Și această ținere de minte otrăvește. Spre a dobândi pacea lăuntrică, trebuie să ajungem, prin căință, dincolo de căință: la a ne ierta). Cel mai greu ne vine a ierta pe cei cărora le-am greșit. (Cine ajunge să poată ierta pe cel față de care a greșit cu adevărat izbutește un lucru greu, cu adevărat bate un record).

Neiertarea de sine are un caracter mai grav decât s-ar zice: înseamnă neîncredere în bunătatea lui Dumnezeu, dovada încăpățânatei și contabilei noastre răutăți. E și cazul lui Iuda, care n-a crezut nici în puterea lui Hristos (că-l poate ierta) și nici în bunătatea lui Hristos (că vrea să-l ierte). Când francezii spun: „Dieu a créé l'homme à son image qui le Lui a bien rendu”, trăsătura aceasta a făpturii au avut-o, desigur, în vedere, specifică lui Iuda. Celui care ne-a creat după chipul și asemănarea Sa Îi plătim cu aceeași monedă, închipuindu-ni-L după chipul și asemănarea noastră: atât de răi și neiertători, încât nu ne vine a crede că Dumnezeu poate ierta cu desăvârșire orice. Nu! Nu putem gândi o

putere, chiar atotputernică în domeniul fizic (minunile materiale cele mai fantastice le admitem), în stare să facă lucrul acesta de neconceput: să ierte. Pe de altă parte, întocmai ca domnul Perrichon (poartă pică celui care l-a scos din prăpastie, îl adoră pe cel pe care, cică, l-a scos el din prăpastie), îi iubim foarte puțin pe cei care ne-au scăpat dintr-o scârbă, o belea îi iubim însă, cu drag, pe cei cărora am avut prilejul să le venim în ajutor, să le dovedim puterea și mărinimia noastră.

Despre încredere, din nou, extraordinar! (Regula: nelimitată încredere în oameni, ca persoane create de Dumnezeu și absolută neîncredere în tatăl minciunii și urmașii lui.)

Și încă o minunată intuiție a lui Steinhardt: Hristos pune mâna pe bici în templu împotriva celor care ȘTIU CE FAC! Este extraordinară această înțelegere! Hristos cere iertarea Tatălui Sfânt: Iartă-i, Doamne, că NU ȘTIU CE FAC! Însă pe cei care știu ce fac, pe cei cronicizați în rău (expresia lui Dan Puric), care lucrează conștient împotriva lui Dumnezeu, Hristos îi lovește, îi împrăștie, îi risipește. Dar, atenție, numai Dumnezeu știe cine sunt aceia, căci noi, oamenii, putem adesea fi păcăliți, crezând că cineva lucrează împotriva Lui, când de fapt, ei sunt împreună-lucrători cu El.

Doamne, minunat ești TU și minunate sunt lucrurile Tale! Nici iubire fără dreptate, nici dreptate fără iubire.

Doamne, Îți cer mereu cu bucurie, cu răbdare și cu umilință să nu mă lași să mă grăbesc. Te rog, Stăpâne Sfânt și Bun, ceea ce-mi dai să înțeleg, dă-mi și să iubesc, altfel sufletul meu cel mic nu poate duce.

Facă-se voia Ta!

Binecuvintează, Părinte, pe toți cei pe care i-am făcut să sufere și pe toți cei care m-au făcut să sufăr. Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri!

C.

Întoarcerea nu este posibilă la modul real decât prin pocăință. Sună atât de metaforic, atât de bisericeste, dar aici este cuprinsă o realitate cât se poate de concretă: există mișcări de cădere ale sufletului, care deschid în noi posibilitatea permanentă ca răul să ne cuprindă adesea, după bunu-i plac. Nu reușesc acum – și simt atât de acut limitele limbii, ale limbajului – să exprim altfel acest gând, decât utilizând cuplurile: cădere-ridicare, deschidere-închidere. Părerea de rău, pocăința, dar nu ca o formă greșit înțeleasă (de către mine, până mai ieri) de autoviolență, autoagresivitate, autoprivare abuzivă și drastică, ci ca redeschidere către bine, pune sufletul în mișcare într-o direcție opusă, adică îl ridică. Și nu cu de la sine putere, ci prin har. Pocăința închide poarta răului și, simultan, deschide printr-o mișcare (atât de simplă!) fereastra către lumină, către bine, către Dumnezeu, către Domnul Hristos întrupat. Ce ciudat: noi credem că pocăința înseamnă o constrângere exterioară și interioară, o bruscare a sufletului, o rețezare a plăcerilor dinspre exterior înspre interior. De fapt, pocăința vine dinăuntru în afară. În greacă, pocăință se zice metanoia, ceea ce exprimă atât de bine esența actului: schimbare, reorientare a sufletului către har, către Dubul Sfânt, către Dumnezeu. De aceea, în această înțelegere greșită, ne apucăm adesea

nebunia. Atâta timp mi-am brănit conștiința cu fructele și imaginile răului, ale confuziei, ale scepticismului, ale desfrânării, răzbunării, încât au cedat legăturile firești ale minții mele. Fără marea Ta milă, nu aș mai fi putut aduna și alege nimic din mine.

Doamne, dă-mi să-Ți slujesc, căci fără Tine nimic nu sunt. Nu sunt vrednic, dar dacă nu aș avea credință în marea Ta iubire și purtare de grijă, pe care tot Tu mi-ai dat-o, nu aș îndrăzni.

Dezbinat sunt, Doamne, și mintea mea tânjește după căldura casei inimii mele și după iubirea Ta.

Unește, Doamne, ființa mea, în Sfântă Biserica Ta cea vie și veșnică. Părtaș sfintei Tale morți, pogorâri la iad și învieri mă fă, Mântuitorule!

Vino, Stăpâne, și în iadul meu, că rău este chinuit sufletul meu și al celor ai mei de păcatele mele.

Astăzi Te văd înălțat întru moarte pe Cruce și mut și îngrozit cad la pământ înaintea smereniei Tale. Suflete al meu, până când te vei mândri cu nimicnicia ta? Până când?

Doamne, nu sunt vrednic să fiu martorul morții Tale, dar știi că ai venit să mântuiești pe cei păcătoși.

Atâția ani am fost și eu în mulțimea care Te-a batjocorit și scuipat de pe marginea drumului.

Astăzi, eu sunt primul întru îndrăzneală și ultimul întru merit care stau la umbra Crucii Tale.

Că dacă ar fi fost să răsplătești după măsura faptelor mele, nimic m-aș fi făcut.

Nu mă alunga, Doamne! Nu mă alunga prea departe. Dă-mi firmiturile. Doar lasă-mă să le culeg de sub masa ospățului Tău.